

У київського князя

Паола Утевська

З давніх-давен наш рідний Київ славиться як одне з найпрекрасніших міст у світі. Ще тисячу років тому чужоземні посли та купці дивувалися з величі сивого Дніпра, з краси князівських палат, що були побудовані на дніпрових схилах. Купці привозили до Києва різні заморські дива. І кожен вихваляв свій товар, мовляв, кращого немає в усьому світі.

Якось з далекого італійського міста Венеції прибув до Києва купець на ім'я Чезаре. З іншими купцями та послами прийшов він до київського князя і каже:

— Привіз я тобі, князю, чудові товари. Ні в кого, крім мене, ти не зможеш купити такого посуду, таких прикрас для твоєї ясноокої княгині.

І дістав загорнуті в шовк скляні келихи і карафки та блискуче скляне намисто.

Мов зачаровані, дивилися на все це чужоземні гості — посли та купці.

А Чезаре провів по келихах та карафках скляною паличкою, і тонкий дзвін розлився князівським покоем.

— Дзень-дзелень... — заспівали скляні красуні. І здавалось, що це не звичайний скляний передзвін, а що то тоненькі голоси промовляли: — Дзень-дзелень... Завез-зли нас світ за очі... Ні з ким нам тут і словом перемовитись. Дзень-дзелень...

— Дзень-дзень-дзень... Хто це тут такі дурниці видзвонює? Диви, які бундючні заброди, — задзвеніло звідкілясь їм у відповідь.

І тут князівські слуги внесли на золотих тацях вино, в скляних келихах, таких же красивих, як і ті, що їх привіз до Києва купець Чезаре.

— Дякую тобі, дорогий гостю, — ледь посміхаючись, мовив князь. — Твій товар дуже гарний. І при князівському дворі конче потрібний. Це, як бачиш, розуміють і наші київські ремісники. Не відмовте, дорогі гості, скуштуйте вина...

Сподобалось послам та купцям вино. А ще більше сподобались їм келихи, в які було його налито. І зроблено ті келихи було не в далекій Венеції, а у нашому Києві.

Коли ж увійшла до світлиці ясноока княгиня, гості побачили на ній скляне намисто, не гірше за венеціанське, та ще й блискучі скляні персні, такі, яких вони ніде й ніколи не бачили, хоча їздили по світу чимало.

Ой же ж і прикро стало Чезаре! Та раптом згадав він ще про одне диво, яке на його батьківщині робили із скла. Примружив Чезаре свої хитрі очі й каже:

— Є у моїй рідній Венеції високі палаци. При дверях, мов вартіві, стоять мармурові статуї. Підлога встелена килимами. А стіни тих палаців прикрашають картини. Та не звичайні, не намальовані, а викладені шматочками скла.

І знову посміхнувся київський князь:

— Посиділи ми тут з вами, дорогі гості. А тепер підемо погуляємо по Києву.

І повів князь своїх гостей до високої білої споруди, що й тепер прикрашає Київ, —

до Софійського собору.

Зайшли всередину, глянули гості навкруги та аж завмерли від подиву, на стінах тут усіма барвами веселки виблискували зображення святих. І всі вони були не намальовані, а викладені з маленьких кольорових скелець.

Ніде правди діти: купцеві Чезаре на кілька хвилин навіть мову відібрало, хоч він і був страх який балакучий.

Утретє всміхнувся київський князь і каже:

— У нас ці картини мозаїкою звуться, а скельця для них, — смальгу, київські ремісники виготовили — великі майстри скляного мистецтва...

Отака-то подія сталася в Києві майже тисячу років тому.